

Direcció, administració, publicitat i vendes:
Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, 1a. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.
Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.
Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.
Adreça Internet:
<http://www.eltemps.net>
Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Jaume Monzó.
Redacció de València: Núria Cadenas i Víctor Maceda.

Redacció de Barcelona: Enric Rimbau (*cap de redacció*), Lluís Bonada, Alex Milián i Gemma Morales (*secretària de redacció*).

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Redacció de Perpinyà: Sebastià Girard.

Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*correcció lingüística*), Miquel Benítez (*escàner i imatge*), Vanessa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc Bayarri, Toni Canís, Albert Closas, Salvador Cot, Marí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferrí, Pere Gimferrer, Manuel S. Jardí, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere Martí, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch, Miquel Ramon, Pau Viciano, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pere Codonyan i Sebastià Girard (Catalunya Nord), Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carles Marqués (Menorca), Anna Sàez (Lleida), Toni Solanelles (Andorra).

Col·laboradors: Gemma Aguilera (EL TEMPS d'Economia), Antoni Albalat, Esther Aleu, Toni Pau Antic, Albert Balanzà, Arantxa Bea, Vicent Bello, Xavier Bru de Sala, Francesc de Paula Burguera, Bea Cabezas, Laia Campos, Marc Candela, Josep-Lluís Carod-Rovira, Ferran Cases, Antoni Castel, Alfons Cervera, Jordi Cervera, Laia Climent, Eliseu T. Climent, Agustí Colomines, Joan Corbera, Martí Crespo, Joan Esculies, Jordi Finestres, Manuel Garcia, Cecília Garrigós, Josep Gifreu, Xavier Graset, Josep Guia, Josep Iborra, Maite Insa, Gani Jakupi, Salah Jamal, Miquel A. Limón, Jordi Llavina, Iban L. Llop, Josep Maria López Llavià, Josep-Vicent Marquès, J. M. Martínez Polo, Jaume Masdeu, Montserrat Minobis, Alexandre Muns, Miquel-Lluís Muntané, Gustau Munoz, Joan Nebot, Toni Payà, Ricard Peris, Carles Pont, Joan Roura, Xavier Rubert de Ventós, Ferran Sàez Mateu, Eduard Sanjuán, Jordi Sebastià, Màrius Serra, Rosa Solbes, Marc Soler, Antoni Strubell, Jordi Tejel, Josep-Maria Terricabras, Felip Tobar, Lourdes Toledo, Matthew Tree, Xulio Ricardo Trigo, Manuel Valencia, Àlvar Valls, Melissa Velert, Sergi Verger, Vicenç Villatoro, Jordi Zamora.

Col·laboradors gràfics: Tina Bagué, Pere Bota, Gina Calvet, Joan Celià, Rafa Gil, Xavier Gómez, Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi Play, Marc Vila.

Disseny: Enric Satué.

Foto portada: EL TEMPS.

Arxiu: Jesús Prats (*fotografia*), Rosa Serrano (*documentació*).

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València). Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Pere Ribalta (Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Subscripcions: Quica Sena.

Administració: Susanna Alacreu, Pilar Martí i Assumpció Palau.

Fotomecànica i impressió: Rivadeneyra, SA.

Dipòsit legal: V-853-1984.

Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.
(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

El dimarts 8 de març l'expresident de la Txetxènia independent, Aslan Maskhàdov, va ser assassinat per tropes de l'exèrcit rus. Maskhàdov havia estat president de la república fins al 1999, quan Rússia va envair aquesta república en l'inici de la segona guerra russotxetxena. Maskhàdov sempre havia defensat la negociació com a via de resolució del conflicte. Però la política de terra cremada que el Kremlin, per mà del president de la federació russa, Vladímir Putin, fa a Txetxènia és a les antípodes de qualsevol intent de pau i de respecte dels drets humans. I sembla que el dirigent rus té patent de cors en la comunitat internacional, i no sols entre governs. Els moviments polítics i socials europeus, per exemple, que tant s'han mobilitzat en altres conflictes, com en el de la invasió de l'Iraq liderada pels EUA, han estat observadors silenciosos de les massacres al poble txetxè. Algú imagina la reacció a Europa si el dirigent israelià, Ariel Sharon, duent a l'extrem la política macabra dels "assassinats selectius", haguera complert l'amenaça de liquidar Iàsser Arafat?

Als processos de Nuremberg, després de la Segona Guerra Mundial, els defensors nazis invocaven el principi d'obediència a l'autoritat legítima i legal –d'un govern, l'alemany, d'un estat reconegut internacionalment– per justificar les seues accions. Els arguments eren que, en ús de la plena sobirania, el Govern alemany havia decidit "defensar-se preventivament" dels "perills" que considerava que l'amenaçaven. No eren crims de guerra. Per als defensors nazis, eren, en tot cas, accions de la defensa de la sobirania. Uns arguments, aquests, molt semblants als dels qui avui fan "guerres preventives", "assassinats selectius", etc. Els tribunals de Nuremberg van adoptar l'argumentació jurídica per desfer la tesi de defensa nazi, que considerava il·legítim l'atac preventiu en nom de la defensa de la sobirania, ja que es feia contra un enemic inexistent, que no havia fet res per considerar-lo una amenaça. A partir d'aquí es tancava la porta a la legitimació jurídica dels atacs preventius, que es consideraven crims de guerra.

Enguany farà seixanta anys del final de la Segona Guerra Mundial. I ens trobem que les accions substancialment condemnades a Nuremberg són avui usades cada vegada més pels estats que se suposen democràtics. És cert que l'anomenat "terrorisme d'estat" ha estat una eina habitual. Però fins ara s'havia de fer des de les clavegueres: els serveis secrets i les trames estatals més sòrdides han fet les seues guerres brutes, el Regne Unit amb Irlanda, França amb Còrsega (sense oblidar l'episodi de l'enfonsament d'un vaixell de Greenpeace), Espanya amb els GAL. En tot cas, han estat accions indiscutiblement organitzades per les estructures dels estats, però que han hagut de ser ocultades per vergonyoses, indignes i il·legals.

Avui les coses estan canviant. Ara, els EUA fan guerres preventives contra el "terrorisme". Israel segueix el mateix principi amb la fórmula dels "assassinats selectius". Rússia actua sense cap escrúpol a Txetxènia. I Europa cada vegada, amb el seu silenci, esdevé més còmplice. D'aquesta manera, el terrorisme d'estat ha deixat de ser un element de vergonya i ha passat a ser una eina que usen sense complexos les potències mundials occidentals que se suposava que havien de vetllar pels drets humans.

Als nostres lectors

Pot sobtar, però ho ha reconegut ell mateix: Julio Iglesias factura més diners gràcies als negocis immobiliaris consolidats a la Marina Baixa i a Santo Domingo que no a les seues cada vegada més esporàdiques actuacions musicals. La victòria d'Eduardo Zaplana en les eleccions valencianes del 1995 va anar seguida del nomenament del cantant com a ambaixador del País Valencià pel món. Va participar amb els empresaris més importants en unes poques fires, i, a més d'embutxacar-se el triple de la suma que el contracte indicava, a més de rebre aquelles grans quantitats a través de paradisos fiscals, se li va despertar el cuc constructor, i de quina manera. Controla bona part de la nova Altea –la que elimina l'encant de la bella localitat que sempre ha estat–, i, alhora, el seu olfacte el porta a eixamplar el negoci cap a l'interior, amb la intenció de transformar sense miraments xicotetes i tranquil·les localitats a colp de talonari.

Víctor Maceda, redactor

L'ASSASSINAT COM A EINA LEGÍTIMA